

BXL Centrale
for contemporary art

Mitja Tušek
Bertille Bak
Wait
and **See**

Persdossier

EXPO 10.04 > 24.08.25

Caroline Le Méhauté & Isabella Soupart

Tellus Project

Installatie & Dans 10.04 > 24.08.2025

Maëlle Dufour

Porteuses

Installatie 10.04 > 22.06.2025

Elias Cafmeyer

Installatie 09.10 > 07.12.2025

Centrale | vitrine

Inhoudstafel

p. 3	Editio van de Burgemeester
p. 4	Mitja Tušek, Bertille Bak – <i>Wait and See</i>
p. 5	De tentoonstelling
p. 6	Gesprek
p. 11	Biografieën
p. 11	– Mitja Tušek
p. 13	– Bertille Bak
p. 14	Beeldmateriaal
p. 16	Caroline Le Méhauté & Isabella Soupert
p. 18	Biografieën
p. 18	Beeldmateriaal
p. 21	Centrale vitrine
p. 21	Maëlle Dufour
p. 24	Beeldmateriaal
p. 25	Elias Cafmeyer
p. 27	Beeldmateriaal
p. 28	Agenda
p. 29	Komende tentoonstellingen
p. 30	Centrale for contemporary art
p. 31	Praktische informatie
p. 31	Contacten pers en communicatie
p. 32	Met dank aan

Kunst voor iedereen. Dat is al sinds de oprichting de missie van de Centrale, het kunstencentrum van de Stad Brussel. Dit nieuwe seizoen leidt naar de twintigste verjaardag van de Centrale, die volgend jaar gevierd wordt. In de tussentijd kunnen jullie tentoonstellingen ontdekken die in contact staan met onze stedelijke realiteit en haar moderniteit. Want een kunstwerk komt tot leven door de ogen van het publiek. Het stelt vragen waarop iedereen zijn eigen antwoorden kan geven, vragen die ons in staat stellen in te haken op andere vraagstukken.

Alle vormen van expressie komen aan bod (schilderkunst, video, installatie, performance). Bezoekers vinden zo hun gading in het overwegend vrouwelijke programma. De kunstwerken van opkomende en gevestigde kunstenaars, uit Brussel en daarbuiten, reageren op elkaar en resoneren met elkaar. Ik wil mijn waardering uitspreken voor het opmerkelijke werk van Mitja Tušek, Bertille Bak, Caroline Le Méhauté, Isabella Soupert en Maëlle Dufour, van wie de Centrale echte creatieve energie laat zien.

Ik nodig jullie van harte uit om deze kunstenaars te ontmoeten en zo essentiële actoren te worden in het creatieve proces.

Philippe Close
Burgemeester van de Stad Brussel

#centralebrussels
@centralebrussels

Mitja Tušek Bertille Bak Wait and See

EXPO 10.04 > 24.08.25

Mitja Tušek, *The wind blew low*, 2019, olieverf op canvas, 240x180cm © Studio Rémi Villaggi

In het kort:

- **Mitja Tušek** (geboren in 1961 in Maribor, Slovenië, opgegroeid in Zwitserland) woont en werkt in Brussel. Mitja Tušek trok voor het eerst de aandacht van de kunstwereld met zijn wassen schilderijen in 1992 op Documenta IX, georganiseerd door Jan Hoet in Kassel. Recente solo- en groepstentoonstellingen vonden plaats in de CAB Foundation (Brussel, België), Galerie Ceysson & Bénétière (Pouzilhac, Frankrijk; Luxemburg), Galerie Baronian (Brussel, België). De Centrale presenteert een selectie van 6 series schilderijen, sommige voor het eerst tentoongesteld, en 1 video van de kunstenaar.
- Mitja Tušek heeft de Franse kunstenaar **Bertille Bak** (genomineerd voor de Prix Marcel Duchamp 2023) uitgenodigd om een dialoog aan te gaan met zijn werk. Bertille Bak (geboren in 1983 in Arras) woont en werkt in Parijs. Haar video's, installaties, sculpturen en tekeningen onderzoeken noties van culturele identiteit, gemeenschap, territorium en herinnering. Haar recente solo- en groepstentoonstellingen waren onder andere in het Jeu de Paume (Parijs, Frankrijk), VOX Montréal (Quebec), EMST (Athene, Griekenland), het Louvre Lens (Frankrijk) en MAXXI (Rome, Italië). De Centrale presenteert 3 video's van de kunstenaar.
- Lancering van een **publicatie** tijdens Art Brussels.

Curator

Tania Nasielski

#MitjaTusek #BertilleBak

#ExpoWaitAndSee

#centralebrussels @centralebrussels

De tentoonstelling

De Centrale stelt de tentoonstelling **Mitja Tušek & Bertille Bak – Wait and See** voor. De schilderijen van Mitja Tušek zijn uniek en hebben vele gezichten. Ze gaan in dialoog met de video's van Bertille Bak, die zowel geëngageerd als ironisch zijn. Met humor en ernst bevragen beide kunstenaars beeld en representatie.

De schilderijen en series van Mitja Tušek zijn geïnspireerd door verwijzingen naar de geschiedenis van de kunst en de Europese cultuur, van de middeleeuwen tot Ensor en de Rorschach-tests, waarvan de vormen herinneren aan de veelheid van mogelijke voorstellingen en percepties van een beeld. De schilderijen van Mitja Tušek spelen met figuratie en abstractie. De figuratieve schilderijen zijn bijna abstract, terwijl de schilderijen die abstract lijken vaak portretten of landschappen bevatten. De materialen die hij gebruikt dragen bij aan deze ambivalentie: ze roepen door hun absorptie- of reflectievermogen een ambigue perceptie van het beeld op; we gissen er meer naar dan dat we het zien, en toch blijft er een bijna tastbare aanwezigheid. Verschillende series doeken van groot formaat stellen ons in staat om de diversiteit aan vormen die Tušeks schilderkunst aanneemt te omarmen. Zijn werk verschuift de blik, bevraagt het medium en de materialiteit ervan, beginnend bij het kleinste fragment van het beeld, bijna de pixel, waarop wordt ingezoomd en die wordt vergroot, maar ook verdikt door de verschillende lagen die de schilder in de loop der jaren heeft toegevoegd.

Voor deze tentoonstelling in de Centrale heeft Mitja Tušek de kunstenaar Bertille Bak uitgenodigd. Als video- en beeldend kunstenaar kijkt Bertille Bak geëngageerd naar de wereld, waarbij ze zich richt op persoonlijke en collectieve verhalen. Ze bevraagt zowel de dagelijkse realiteit van de gemeenschappen die ze ontmoet als de voorstellingen die we ervan kunnen maken. Door middel van haar installaties en video's "probeert Bertille Bak niet een illusie van waarachtigheid te creëren, maar de constructie achter de schermen van elk beeld te onthullen en het publiek te waarschuwen, op een zowel tedere als grappige manier, dat kunst slechts een schijnwereld is" (tentoonstelling *Abus de Souffle*, 2024, Jeu de Paume, Parijs).

Gesprek

**Interview januari 2025
door Tania Nasielski,
Estielle Vandeweeghe
& Patricia Balletti
(Centrale)**

**Mitja, in de tentoonstelling *Wait and See* in de Centrale
presenteer je zes series schilderijen en één video. Hoe heb je
deze selectie gemaakt?**

Mitja Tušek: Allereerst is het belangrijk om duidelijk te maken dat dit geen retrospectieve is. Ik heb in de loop van mijn carrière ongeveer twintig series gemaakt en ik heb ervoor gekozen om er hier zes te presenteren. De oudste serie is zo'n twintig jaar geleden geschilderd.

Voor deze tentoonstelling wilde ik recente werken laten zien. Het merendeel van de gepresenteerde werken dateert van de laatste vijf jaar, maar ik heb ook twee oudere series opgenomen die qua vorm resoneren met mijn recentere werk.

Drie van deze series draaien om de notie van het dubbele: *Les femmes nues*, afzonderlijke schilderijen die, wanneer ze samen worden gepresenteerd, functioneren als spiegels van elkaar; schilderijen geïnspireerd op de rorschachtest, waar de tekst ook wordt gespiegeld; en een laatste serie met figuren uit de late middeleeuwen waar, wederom, het beeld wordt verdubbeld.

Ik laat ook een serie landschappen zien. In werkelijkheid gaat het eerder om kreupelhout dat in het atelier laag voor laag wordt opgebouwd. Ik werk al bijna veertig jaar aan deze serie.

Tot slot laat ik als opening van de tentoonstelling een video zien, *Frühstück*.

Is schilderen je favoriete medium?

Mitja Tušek: Ja, je zou kunnen zeggen dat ik daar het beste in ben.

Schilderen en tekenen hebben altijd deel uitgemaakt van mijn dagelijks leven. Toen ik met mijn studie aan de Beaux-arts begon, heb ik me net als andere kunststudenten verdiept in fotografie en video. Maar mijn praktijk draait vooral om schilderen.

Het meeste van je werk ontstaat door vele lagen verf op het doek aan te brengen. Kun je ons iets meer vertellen over dit proces?

Mitja Tušek: De meeste van mijn schilderijen worden inderdaad met dit proces gemaakt. Het varieert echter afhankelijk van de serie en het onderwerp waaraan ik werk. Sommige werken vereisen meer lagen, meer nauwgezet, complexer werk, terwijl andere minder lagen vereisen. Voor de tekstschilderijen is het proces bijvoorbeeld eenvoudiger: er zijn maar twee lagen – een achtergrond en dan de tekst of tekening.

Ik gebruik verschillende materialen om dit proces te verrijken: was, soms wel tachtig transparante lagen, olieverf, in een spel van uitwissen en bedekken, en acryl. Elk materiaal biedt een andere textuur en diepte, waardoor ik de visuele effecten kan variëren en elk werk zijn eigen uniciteit kan geven.

Voor de landschapsserie is de aanpak een beetje ongebruikelijk: ik begin te schilderen zonder precies te weten waar het me zal brengen. Het doek bouwt zich in de loop van de tijd op, soms tientallen jaren, voordat het af is.

Voor *Les femmes nues* begin ik met een doek plat op de grond te leggen, giet er verf overheen en druk er een tweede doek op. Vervolgens haal ik de twee doeken van elkaar, laat ze drogen en herhaal deze handeling totdat er een vorm ontstaat, een silhouet, een naakte vrouw, althans in mijn gedachten.

Dit proces betekent niet noodzakelijk iets. Het is meer een daad van concentratie, van constructie, een vorm van geduld waarbij het belangrijkste is om de tijd te nemen, om te accepteren dat elk werk zich in zijn eigen tempo openbaart.

Sommige van je series zijn gebaseerd op figuren uit de middeleeuwen. Hoe zie je deze figuren resoneren met de wereld van vandaag?

Mitja Tušek: Deze figuren bevinden zich aan de rand van de maatschappij, bijzondere wezens die er niet voor hebben gekozen, of er misschien wel voor hebben gekozen, om zich buiten de sociale conventies te ontwikkelen. Ik hou vooral van figuren als de man met het hondengezicht en de harige vrouw. Deze figuren vinden hun oorsprong in een kroniek die in 1493 werd gepubliceerd, *Die Schedelsche Weltchronik* van Hartmann Schedel, maar al deze wezens komen voor in andere, eerdere verslagen, sommige zo ver terug als vier- of vijfduizend jaar voor Christus.

Als we goed kijken, realiseren we ons dat deze figuren, hoewel ze uit een andere tijd stammen, kwesties behandelen die vandaag de dag nog steeds intens weerklinken. Vragen over het bestaan, over het leven, over verschillen, over marginalisatie, over gemeenschap zijn nog steeds actueel. Eigenlijk is er niets veranderd.

Ik zie mezelf als een schilder van het moderne leven, en soms moet je, om de moderniteit volledig te begrijpen, in staat zijn om terug te kijken, terug te gaan, om uit het verleden te putten om het heden beter te kunnen zien.

Wat roept de titel *Wait and See* bij je op?

Mitja Tušek: *Wait and See* was oorspronkelijk de titel van een van mijn schilderijen. Deze uitdrukking belichaamt het idee van tijd nemen, zich niet haasten, maar eerder wachten, geduldig observeren. Het is een oproep om langzaam te kijken.

Ik denk ook dat de titel goed past bij het werk van Bertille Bak. Haar video's vereisen langdurige aandacht. Je moet de tijd nemen om te kijken, om de diepte van haar werk te begrijpen.

Bertille Bak: Het verzoek is hier aan de kijker gericht: neem de tijd om je onder te dompelen in Mitja's schilderijen,

neem de tijd om de video's in hun geheel te bekijken, neem een pauze van de dagelijkse hectiek zodat ze in je kunnen doordringen en zie wat ze onthullen. Welke realiteit echoën de kunstenaars, met welke metaforische betekenissen of abstracties begeleiden ze ons?

Wait and See is geen belofte maar een vraag om bijzondere aandacht te schenken, dezelfde aandacht die we schenken aan onze respectieve onderwerpen. *Wait and See* wat er gebeurt, wat er, hoop ik, voorbij de muren van de tentoonstelling blijft.

De tentoonstelling in de Centrale laat een dialoog zien tussen jouw werk en dat van kunstenaar Bertille Bak. Waarom deze keuze voor een gastkunstenaar?

Mitja Tušek: Ik heb het werk van Bertille Bak onlangs ontdekt. Wat ik geweldig vond was dat je niet echt weet waar je naar kijkt. Haar werk schommelt tussen een sociologische benadering en een meer fictief aspect, met een vleugje humor. Het is grappig en serieus tegelijk, zonder tegenstrijdigheid. Ik waardeer vooral deze dualiteit in haar werk: ze behandelt diepgaande onderwerpen en behoudt tegelijkertijd een lichtheid, een zekere ironie.

Hoe passen jullie respectieve werken bij elkaar? Hoe reageren ze op elkaar?

Mitja Tušek: Ik kan niet wachten om te zien hoe onze werken op elkaar inwerken.

Het werkproces van Bertille Bak is bijna het tegenovergestelde van het mijne. Zij werkt bijna altijd met mensen, terwijl ik de voorkeur geef aan afzondering en daarom alleen in mijn atelier werk. Het is deze tegenstelling tussen twee methodes die me bijzonder interesseert: het idee om twee schijnbaar verschillende benaderingen samen te brengen en met elkaar te confronteren lijkt me een groot potentieel te hebben. Ik ben ervan overtuigd dat er onverwachte verbanden zullen zijn.

Biografieën

Bovendien vereist video van nature een ander soort aandacht dan schilderkunst.

Tot slot is Bertille Bak geïnteresseerd in mensen die gemarginaliseerd of onzichtbaar zijn. Dit interesseert mij. Het lijkt mij dat we vergelijkbare onderwerpen behandelen, hoewel de behandelingen en vormen verschillend zijn.

Bertille Bak: Het is een grote tentoonstelling van Mitja's werk waarvoor hij me heeft uitgenodigd en ik ben zeer vereerd. Mitja had een precies idee van de stukken die een dialoog konden aangaan en we werden het al snel eens.

Hoewel onze praktijken verschillend zijn, lijkt deze alliantie me coherent.

De tentoonstellingsroute wordt bevolkt door aanwezigheden, meervoudige existentieën, groepsportretten in al hun ambivalentie.

Wat zou je willen delen met het publiek dat naar je werk komt kijken?

Mitja Tušek: Wait and See. Het is moeilijk, bijna onmogelijk om deze vraag te beantwoorden zonder de interpretatie van mijn werk te sturen. Wat er ook tevoorschijn komt uit de ontmoeting tussen een werk en de persoon die ernaar kijkt, is in elk geval welkom. De interpretatie ervan is niet aan mij.

Bertille Bak: Een intermezzo, twee unieke visies op de wereld doortrokken van de lof der traagheid, zowel bij het maken als bij het ontvangen ervan.

Mitja Tušek

(zie 'in het kort' pagina 4)

Precies een maand na de eerste bemande ruimtevlucht van Joeri Gagarin werd Mitja Tušek geboren in het ziekenhuis van Maribor, als zoon van een tandarts (toen nog dierenarts) en een jonge pianiste, die sinds 5 maanden getrouwd waren. Maribor was toen een stad in Slovenië, een deelstaat van de SFRJ (Socialistische Federale Republiek Joegoslavië) die nu deel uitmaakt van de Europese Unie. Historisch gezien maakte Slovenië deel uit van het Romeinse Rijk, het Byzantijnse Rijk, het Karolingische Rijk, het Heilige Roomse Rijk, het Koninkrijk Hongarije, de Republiek Venetië, de Illyrische Provincies, het Eerste Franse Rijk, het Oostenrijkse Rijk, Oostenrijk-Hongarije, de Staat van Slovenen, Kroaten en Serviërs en ten slotte het Koninkrijk Joegoslavië.

Het jaar voor mei 68 namen zijn ouders hem mee naar Zwitserland, naar Huttwil in het kanton Bern. Daar ontdekte hij de Koude Oorlog, fondue, raclette en een heleboel vriendjes op de kleuterschool die in hem een indiaan zagen die rechtstreeks uit een roman van Karl May kwam. Hij ontdekte ook de Kunsthalle in Bern, in het bijzonder de tentoonstelling *Quand les attitudes deviennent formes*, die werd gehouden op hetzelfde moment als de liturgische hervorming na het Tweede Vaticaans Concilie.

Hij bracht zijn jonge jaren in Zwitserland door met het spelen van cowboys en indianen. Van het een kwam het ander en na zijn verhuizing naar Roggwil (kanton Bern) raakte hij betrokken bij de plaatselijke voetbalclub en de padvinderij. Deze ervaringen leidden er meteen toe dat hij filosofie ging studeren aan de universiteit van Bern, in het jaar dat Ronald Reagan in het Witte Huis arriveerde.

Hij begreep niets van Spinoza, was teleurgesteld in Kant, voelde zich verraden door Hegel, maar bovenal in de steek gelaten door Socrates. Tijdens de Falklandoorlog besloot hij kunst te gaan studeren aan de enige kunstacademie in Zwitserland in die tijd, de ESAV in Genève, waar hij de vrouw van zijn leven ontmoette, Marie José Burki.

In 1985 stelde hij samen met Bernard Voïta fotografisch werk tentoon bij Galerija Ars in Maribor, Joegoslavië.

Kort voor de eerste Golfoorlog had hij zijn eerste galerietentoonstelling bij Galerie Froment-Putman in Parijs in 1990. In 1991 stelde hij tentoon in de galerie La Morte in Brugge, die in 1993 sloot. Hetzelfde jaar exposeerde hij bij galerie Philip Nelson, met wie hij tot 2006 regelmatig samenwerkte.

Toen de eerste Golfoorlog uitbrak, die samenviel met het eerste officiële wereldvoetbaltoernooi voor vrouwen, georganiseerd door de FIFA in China, was hij al gevestigd in Brussel, België.

In 1992 nam hij deel aan Documenta IX en in 1993 aan de tentoonstelling Het sublieme gemis in Antwerpen.

Van 2016 tot 2022 werkte hij samen met Albert Baronian en zijn galerie in Brussel, die vaak van naam veranderde. Hij stelt regelmatig tentoon in verschillende privé-, openbare en alternatieve instellingen, waaronder het Institut de Carton in Jette, het Museum of Modern Art in Oxford, LLS 387 en Paleis in Antwerpen en de Kunsthalle in Bern.

Het jaar van de vijftigste verjaardag van de eerste bemande ruimtevlucht van Joeri Gagarin markeerde het begin van zijn samenwerking met Galerie Ceysson-Bénétière.

Op basis van deze feiten woont en werkt hij nog steeds in Brussel in het gezelschap van zijn vrouw, zijn dochter, zijn honden en zijn kat. Zijn hybride auto is een bedrijfswagen.
Omnia possibilia sunt.

Bertille Bak (1983, Arras) woont en werkt in Parijs. Van 2002 tot 2007 studeerde Bertille Bak aan de École des Beaux-Arts in Parijs, in het atelier van Christian Boltanski. Tussen 2007 en 2008 studeerde ze aan de Fresnoy Studio National des Arts Contemporains in Tourcoing. Als kleindochter van een mijnwerker richtte ze haar eerste werken in 2005 op de mijnsteden van Noord-Frankrijk.

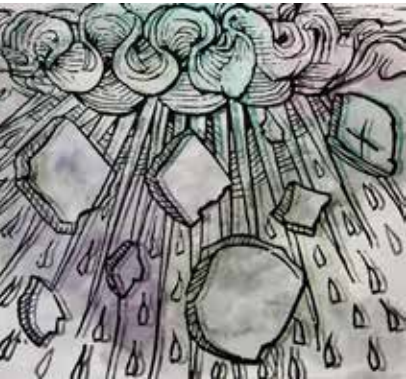
Door middel van video's, installaties, sculpturen en tekeningen onderzoekt ze begrippen als identiteit, gemeenschap, territorium en herinnering. Het werk van Bertille Bak ondermijnt de gebruikelijke representaties van gemarginaliseerde of onzichtbare gemeenschappen. Ze toont bevolkingsgroepen, rituelen en situaties die ze ondermijnt met de medeplichtigheid van de hoofdpersonen zelf.

Recente solotentoonstellingen werden onder andere georganiseerd in Jeu de Paume (Parijs, Frankrijk), VOX Montréal (Quebec), EMST (Athene, Griekenland), Louvre Lens (Frankrijk), MAXXI (Rome, Italië).

<https://bertillebak.myportfolio.com/>

Beeldmateriaal

De beelden zijn vrij van copyright voor de promotie van de tentoonstelling in de Centrale. Ze mogen niet worden bijgesneden, gewijzigd of tekst bevatten. :
Ze kunnen [hier](#) worden gedownload

Mitja Tušek, *Broken Stones*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Chest*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Dog*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Ears*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Hair*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Half*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *Locusts*, 2024, acryl op canvas, 150x165cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *with banana, flower pot, cabbage, flowers, full moon shadow*, 2024, acryl en olieverf op canvas, 90x120cm © Flat Pictures en Sabam

Mitja Tušek, *DSC2124001*, 2021, acryl op canvas, 240x180cm © Flat Pictures en Sabam

Zicht op de tentoonstelling Bertille Bak. *Mineur Mineur*, Merz Stichting, Turijn 2022. Foto: © Andrea Guermani

Zicht op de tentoonstelling Bertille Bak. *Mon Sud est ton Nord*, VOX, centre de l'image contemporaine, Montreal, 2024. Foto: © Maxence Croteau

Caroline Le Méhauté & Isabella Soupart - *TellusProject* - installatie & dans

Caroline Le Méhauté & Isabella Soupart

Tellus Project

Installatie & Dans 10.04 > 24.08.2025

Artistieke coördinatie

Badia Larouci & Tania Nasielski

#CarolineLeMehauté #IsabellaSoupart

#TellusProject

#centralebrussels @centralebrussels

Beeldend kunstenaar Caroline Le Méhauté en choreografe Isabella Soupart presenteren *Tellus Project*, een installatie/performance/dans tussen kunst en biologie oftewel biokunst. Biokunst is een hedendaagse kunststroming die de plastische middelen van biotechnologie als medium gebruikt. Het project nodigt ons uit om onze relatie met levende materie te heroverwegen en onze praktijken te bevragen door middel van kunst. De kunstenaars nemen de aarde onder onze voeten als uitgangspunt en baseren zich op het feit dat 75% van de bodem van onze planeet tegenwoordig vervuild is. Vanuit hun gedeelde bezorgdheid over het milieu en materie, ontwikkelt het duo een project in de Centrale en werkt het met een specifiek materiaal, vervuilde afgegraven aarde.

Tellus Project is een onderzoeksproject geïnitieerd door Caroline Le Méhauté. Op basis van deze overweldigende bevinding richt ze haar onderzoek op andere praktijken. Fytoremediatie is een zachte, langzame methode om deze vervuiling te verhelpen. Het gaat om de absorptie van vervuilende stoffen uit de bodem door hyperaccumulatoren, planten die in staat zijn om een deel van de vervuilende stoffen te filteren en af te breken. Naast een symbolische en poëtische daad kan artistieke creatie ook een rol spelen in 'zorgen voor', in het opbouwen van veerkracht in levende wezens.

In *Tellus Project* nodigt choreografe Isabella Soupart een groep dansers uit om elkaar af te wisselen in een fysieke, ritmische en betoverende uithoudingstest, waarbij ze individueel of collectief de confrontatie aangaan met de vervuilde aarde die niet langer "verborgen" kan blijven: stapels aarde worden om beurten gevormd, getransformeerd, verplaatst en geboetseerd. Het publiek wordt uitgenodigd om deel te nemen aan deze unieke en hypnotiserende ervaring, waarbij ieder zijn eigen persoonlijke tijd bepaalt. *Tellus Project* is een duizelingwekkende choreografie van lichamen en sculpturen/installaties, eindeloos opnieuw geconfigureerd.

Caroline Le Méhauté (1982, Toulouse) woont en werkt in Brussel. Als beeldend kunstenaar is ze afgestudeerd aan de École supérieure des Beaux-Arts van Marseille en heeft ze een master in plastische kunsten van de Université Toulouse Jean-Jaurès. Haar werk was te zien in solo- en groepstentoonstellingen, waaronder de Biennale des Jeunes Créateurs d'Europe et de Méditerranée in Italië, het Musée National du Burkina Faso (Ouagadougou) en Marseille-Provence 2013 – Culturele Hoofdstad van Europa. Ze ontving de vermelding Transformative territories: Performing transition through the arts 2024 van de COAL-prijs, de vermelding voor hedendaagse beeldhouwkunst van de Marie-Louise-Jacques Stichting 2022, de Carré sur Seine-prijs 2021 en de Art[]Collector-prijs 2020. Via een benadering die tegelijkertijd poëtisch, filosofisch, wetenschappelijk en politiek is, onderzoekt Caroline Le Méhauté de veelzijdige relaties van de mens met levende wezens. Haar meest recente onderzoek brengt een corpus van experimentele werken samen die een beroep doen op zowel het denken als het handelen met materie. Haar polymorfe werk evolueert via verschillende sculpturale en performatieve creaties en gaat een actieve reflectie aan met het publiek via fyto-happenings, sculpturen en performatieve installaties.

[Meer informatie](#)

Isabella Soupart is een Belgische kunstenaar van Pools-Oekraïense origine wiens werk de grenzen tussen dans, theater, beeldende kunst en film overschrijdt. Ze is gevestigd in Brussel en onderscheidt zich door haar innovatieve en interdisciplinaire aanpak, waarbij ze samenwerkt met muzikanten, componisten, beeldend kunstenaars en architecten om opvallende werken te creëren. In de bioscoop heeft Isabella het publiek weten te boeien in films als *Le Fil* van de gebroeders Dardenne en *Madonnen* van Maria Speth. Als choreografe transformeert ze elke voorstelling in een unieke zintuiglijke ervaring, waarbij geluid, stem, beeld en licht worden gecombineerd om een nieuw perspectief op live kunst te bieden. Haar producties worden gepresenteerd op nationale en internationale podia en op talloze festivals. Ze is ook uitgenodigd om haar werk tentoon

te stellen in musea, waar ze nieuwe dansformats ontwikkelt gekoppeld aan onderzoek naar geluid, ruimte, licht en architectuur.

Haar werk heeft vele prijzen gewonnen, waaronder de SACD Choreography Prize, nominaties voor de Total Theater Awards in Edinburgh en de Maeterlinck Prize in Brussel. In 2008 kreeg ze de kans om samen te werken met Julie Taymor als onderdeel van The Rolex Mentor and Protégé Arts Initiative in New York.

[Meer informatie](#)

Tellus Project verloopt in drie fasen: elke maand activeren de choreografieën een nieuwe installatie.

Negotiation 161 – Dear ground

2025

Verontreinigde afgegraven aarde, water, fyto-remediërende planten, hout, stof, tuinbouwlampen

Installatie & dans

Installatie geactiveerd op 09.04 om 16u door Caroline Le Méhauté en danseres Elsa Tagawa

& 17.04 om 19u en 20u30 door danseres Elsa Tagawa

Negotiation 162 – Hidden

2025

Afgegraven aarde

Installatie & dans

Installatie geactiveerd op 16.05 (uur te bevestigen) door dansers

& 24.05, om 16u door dansers

Negotiation 163 – Her skin

2025

Afgegraven aarde

Installatie & dans

Installatie geactiveerd op 22.06 om 16u door dansers

Beeldmateriaal

De beelden zijn vrij van copyright voor de promotie van de tentoonstelling in de Centrale. Ze mogen niet worden bijgesneden, gewijzigd of tekst bevatten. Ze kunnen [hier](#) worden gedownload:

Caroline Le Méhauté, *Négociation 115 - Anthropie et part sauvage*, 2023, Grond uit het bos van Sénart, grond uit de stad Brunoy, 11 x 13 x 250 cm

Isabella Soupart, dansperformance © Foto: Danny Willems - Dancer Elsa Tagawa

Caroline Le Méhauté & Isabella Soupart - *TellusProject* - Installatie & Dans

Isabella Soupart, dansperformance © Foto: Danny Willems - Dancer Elsa Tagawa

Caroline Le Méhauté, *Négociation 70 - Suspensio*, 2014, Turf en gemengde techniek, 550 x 560 x 190 cm

Centrale | vitrine

In de herfst van 2021 opende de Centrale | vitrine (Sint-Katelijnestraat 13), een ruimte gewijd aan Brussels talent, op basis van een projectoproep. Kunstenaars die werken of wonen in de hoofdstad kunnen erop reageren door een in-situ project voor te stellen voor de vitrine, waarbij ze rekening houden met de stedelijke omgeving, de voetgangersstraat, de wijk en de voorbijgangers.

De vitrine slaat een brug tussen binnen en buiten, tussen de Centrale en de openbare ruimte, tussen kunst en het dagelijks leven.

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023 © Ithier Held

Maëlle Dufour

Porteuses

Installatie 10.04 > 22.06.2025

Curator

Doriane Biot

Artistieke coördinatie

Badia Larouci

#MaëlleDufour #DorianeBiot

#ExpoPorteuses

#centralebrussels #centralevitrine

@centralebrussels

Porteuses is een voortzetting van het werk van Maëlle Dufour, waarin ze met elk nieuw sculpturaal project de drang van de mens onderzoekt om de natuur en zijn medeschepsels te controleren. Door zich hier te richten op een van de Brusselse stadsrivieren (de Zenne), nodigt de kunstenaar ons uit om na te denken over onze relatie met het milieu en het erfgoed dat onder onze voeten stroomt, en benadrukt ze de spanningen tussen stedelijke ontwikkeling, ecologie en het sociale weefsel.

Niet ver van de Centrale stroomt de Zenne, een rivier die al 150 jaar onder Brussel begraven ligt na een grote overwelvingsoperatie. De rivier was ooit een essentiële waterweg en een bron van stromend water, maar werd een open riool en de Zenne werd geleidelijk gekanaliseerd en overdekt om zich aan te passen aan de groeiende behoeften van een uitbreidende stad. De verdwijning uit het gezichtsveld van de stadsbewoner weerspiegelt een bredere verandering: een vervreemding van water, dat in de stad vaak wordt gereduceerd tot een gedomesticeerde en beheersbare hulpbron die naar de achtergrond van het dagelijks leven wordt verdrongen.

Tegelijkertijd, nu de steden elke zomer warmer worden en waterbronnen kostbaarder worden, ontwikkelen er zich natuurherstel- en oeversverbeteringsprojecten, zoals *Max-sur-Zenne*. Dit project om de Zenne te herstellen, dat in de winter van 2025 van start zal gaan op de plek van het huidige Maximiliaanpark, maakt deel uit van een aanpak om de ecologische en culturele rol van de rivier te herstellen, maar stelt tegelijkertijd sociale kwesties aan de orde die verband houden met gentrificatie en de waarde van toegang tot water.

Voor haar installatie in de Centrale maakt Maëlle Dufour het water van deze verborgen rivier 'zichtbaar' en brengt het in de tentoonstellingsruimte. De performers repliceren de handelingen van de waterdragers en vervoeren water uit de Zenne, dat zorgvuldig is verzameld onder de gewelven waar het zich schuilhoudt. Gedragen op hun rug in functionele sculpturen ontworpen door de kunstenaar, baant het water zich een weg door de straten van Brussel naar de Centrale,

waar het in een transparante watertorenvormige container wordt gegoten. Het water van deze stadsrivier wordt opnieuw opgenomen in de collectieve verbeelding en biedt een nieuw perspectief op onze relatie met water, openbare ruimte en het geheugen van de stad.

Maëlle Dufour (1994, Bergen) woont en werkt in Brussel. Ze studeerde in 2023 af met een master in beeldende kunsten aan het Hoger Instituut voor Schone Kunsten HISK (Gent) en in 2017 met een master in beeldhouwen aan ENSAV La Cambre (Brussel). Ze stelde tentoon bij BPS22 (Charleroi) en het Centre Wallonie-Bruxelles (Parijs). Maëlle Dufour creëert installaties die de vooruitgang in het verleden, het heden en de toekomst in vraag stellen, evenals de vernietiging van ecosystemen door de mens. Ze onderzoekt zowel de sporen van decadentie als de tekenen van hoop. Haar kunst uit zich in een ware explosie van materialen, waarbij ze klei, modder, arduin, keramiek, afval, loden platen, rechthoekige spiegels en felrood geblazen glas mengt. Dit kunnen monumentale ruïnes zijn, vulkanische maanlandschappen of smalle wachttorens.

Doriane Biot (1995, Brussel) woont en werkt in Brussel en Montreal. Ze studeerde in 2020 af met een master in museologie aan de Université de Montréal (Canada) en in 2016 met een master in visuele cultuur aan de universiteit van Aberdeen (Schotland). Ze heeft onlangs in Montreal gewerkt voor de Galerie de l'UQAM, VOX, centre de l'image contemporaine, en de Cinémathèque québécoise. Doriane Biot is curator en cultureel werker in door kunstenaars gerunde centra, musea en universiteitsgalerijen. Ze is betrokken bij vrijwillige interdisciplinaire projecten die tot doel hebben de relevantie van beeld- en tentoonstellingspraktijken in bewegende sociale en culturele contexten te benadrukken.

Door deze samenwerking verdiept het duo zich in de spanningen en plooien van het visuele lexicon dat Maëlle Dufour met elke nieuwe creatie nastreeft: de archeologie van afval, variaties in schaal, acties voor bescherming.

Beeldmateriaal

De beelden zijn vrij van copyright voor de promotie van de tentoonstelling in de Centrale. Ze mogen niet worden bijgesneden, gewijzigd of tekst bevatten. Ze kunnen [hier](#) worden gedownload:

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023 © Ithier Held

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023
© Ithier Held

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023
© Ithier Held

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023
© Ithier Held

Maëlle Dufour, *Capsules*, 2023 © Ithier Held

Elias Cafmeyer, *Carwash Grote Baan*, 2023, Shifting Sceneries, Drogenbos

Elias Cafmeyer

Installatie 09.10 > 07.12.2025

Artistieke coördinatie

Badia Larouci

#EliasCafmeyer
#centralebrussels #centralevitrine
@centralebrussels

Elias Cafmeyers artistieke praktijk komt voort uit zijn fascinatie voor stedelijke ontwikkeling. Zijn installaties resulteren vaak in tragikomische illusies die het gebruik en de representatie van de openbare ruimte in vraag stellen. Zijn praktijk is gebaseerd op strategieën zoals inversie, juxtapositie en contrast, waardoor een gevoel van vervreemding ontstaat en met humor commentaar wordt gegeven op absurde situaties in het stedelijke landschap.

Voor Centrale | vitrine duikt Elias Cafmeyer in de geschiedenis van de stedelijke ontwikkeling van de Sint-Katelijnewijk en haar kerk. De huidige Sint-Katelijnekerk is een tweede versie die tussen 1854 en 1874 werd gebouwd op de plaats van een dok in de voormalige haven van Brussel. De oorspronkelijke kerk maakte deel uit van de gevel van de Sint-Katelijnestraat, waar nu de Centrale is gevestigd. Als gevolg van overstromingen door de Zenne in het midden van de 19e eeuw werd de oneven zijde van de Sint-Katelijnestraat, inclusief de kerk, onbewoonbaar en werd ze afgebroken. In 1892 bouwde de Stad Brussel haar eerste elektriciteitscentrale op deze plek om het zich snel ontwikkelende openbare verlichtingssysteem van stroom te voorzien.

Elias Cafmeyer brengt een fragment van de oude kerk terug in het gebouw dat ervoor in de plaats is gekomen. De oude gevel duikt weer op, opgesloten in de Centrale | vitrine, en hij accentueert de hybride en eclectische architectuur van de straat. Door een historisch element enigszins onnauwkeurig te reproduceren, voegt Cafmeyer tijdelijk een ander historisch artefact toe aan de wijk. Hij creëert een nieuwe toeristische erfgoedlocatie naast de Zwarte Toren en het Bellonahuis. Met dit werk stelt Cafmeyer de disneyficatie van de Sint-Katelijnewijk aan de orde, een proces dat de stedenbouw en de lokale cultuur transformeert om aan de verwachtingen van het toerisme te voldoen.

Elias Cafmeyer (1991, Brugge) woont en werkt in Brussel. Als beeldend kunstenaar studeerde Elias Cafmeyer in 2022 af aan de LUCA School of Arts (Brussel) met een master

in visuele kunsten en in 2017 aan Sint-Lucas (Antwerpen) met een master in visuele kunsten. Hij heeft zijn werk tentoongesteld in musea zoals S.M.A.K. en Extra City. Hij creëerde tijdelijke installaties voor de openbare ruimte in samenwerking met de steden Antwerpen en Gent.

Beeldmateriaal

De beelden zijn vrij van copyright voor de promotie van de tentoonstelling in de Centrale. Ze mogen niet worden bijgesneden, gewijzigd of tekst bevatten. Ze kunnen [hier](#) worden gedownload:

Elias Cafmeyer, *Carwash Grote Baan*, 2023, Shifting Sceneries, Drogenbos

Elias Cafmeyer, *Camping et stationnement de véhicules aménagés interdit*

Elias Cafmeyer, *Au cœur Vaillant Rien d'impossible*, 2024, Border Buda, Ph : Lola Pertsowsky

Elias Cafmeyer, *Rotonde*, 2023, Sint-Denijs-City

Agenda

09.04 10:30 > 12:00	Persconferentie met kunstenaars Mitja Tušek & Bertille Bak, Caroline Le Méhauté & Isabella Soupарт, Maëlle Dufour, en curatoren Tania Nasielski, Doriane Biot
16:00 > 21:00	Opening van de tentoonstellingen Met een performance van Caroline Le Méhauté en danseres Elsa Tagawa in het kader van <i>Tellus Project</i>
16.04.2025 13:00	Tussen de lessen door , gratis bezoek voor leerkrachten en verenigingen
17.04.2025 18:00 > 22:00	Brussels Museums Nocturne <i>Tellus Project</i> : dans / performance Caroline Le Méhauté & Isabella Soupарт Danseres: Elsa Tagawa
23.04, 14 & 28.05, 11 & 25.06.2025 Woensdag 14:00 > 16:00	Workshops @ Centrale Intergenerationele workshops (vanaf 8 jaar). De Centrale biedt 5 workshops aan in het kader van de tentoonstelling <i>Wait and See</i> onder leiding van de kunstenaar Oranne Mounition, laureate van een projectoproep. Inschrijving: info@centrale.brussels
26.04.2025 17:00 > 19:00	Rondleiding door de tentoonstelling <i>Wait and See</i> met Tania Nasielski + Booklaunch met Mitja Tušek & Bertille Bak
04.05, 01.06, 06.07 & 03.08.2025 11:30 > 12:30	Zondag @ Centrale Gratis rondleiding (NL, FR, inbegrepen in de toegangsprijs) Elke eerste zondag van de maand om 11:30
16 & 24.05.2025 22.06.2025	<i>Tellus Project</i>: dans / performance Caroline Le Méhauté & Isabella Soupарт Meer info > zie pagina 19
28.05 > 01.06.2025	LABdays : pour un design inclusif

U vindt alle evenementen en tentoonstellingen van de Centrale op
www.centrale.brussels

Komende tentoonstellingen

@ Centrale
09.10.2025 > 22.02.2026
Michel Couturier

Lázara Rosell Albear

@ Centrale | vitrine
09.10 > 07.12.2025
Elias Cafmeyer

18.12.2025 > 01.03.2026
Grégoire Motte

In hartje Brussel, in een oude elektriciteitscentrale, vond de Centrale for contemporary art, het kunstencentrum van de Stad Brussel, haar onderkomen. Het centrum geeft blijk van **een geëngageerde en open visie op kunst, afgestemd op de stad en de maatschappij**. Elk jaar vinden in de verschillende ruimten van het centrum multidisciplinaire tentoonstellingen en projecten plaats met bekende en opkomende kunstenaars, al dan niet afkomstig uit Brussel en België.

Sinds 2021 dient de **Centrale | vitrine**, in de Sint-Katelijnestraat 13, als uitstalraam voor de laureaten van een jaarlijkse projectoproep.

De Centrale werkt ook samen met de Brusselse kunsthogescholen. Sinds 2017 is het centrum een opleidingsplek van studenten die de **master CARE** volgen, een master rond de tentoonstellingsberoepen die werd opgericht in samenwerking met de Académie royale des Beaux-Arts de Bruxelles. In juli 2020 werden tijdens de eerste editie van het **Brussels Videonline Festival**, dat samen met 7 scholen wordt georganiseerd, films vertoond van 21 onlangs afgestudeerde kunstenaars. Het festival wordt nu om de twee jaar in februari gehouden. Volgende editie: februari 2026. De Centrale ontwikkelt haar programma door te vertrekken van de beeldende kunsten en hierop aansluitend performances, concerten, ontmoetingen, debatten ... te organiseren.

Bij de Centrale staat **het publiek** centraal: iedereen – zowel de individuele bezoeker, schoolgroepen, verenigingen als gezinnen, al dan niet vertrouwd met kunst – kan er terecht om kunst te ontdekken of voor een activiteit afgestemd op hun interesses. Dat kan een rondleiding zijn, een workshop, cocreatie van een kunstwerk ...

Het team van de Centrale is ook gevoelig voor **duurzaamheid** en **inclusiviteit**. In januari 2023 ondertekende de Centrale het charter voor gelijke kansen voor mannen en vrouwen op initiatief van de schepenen van Cultuur en Gelijke Kansen van de Stad Brussel. Er werden verschillende audits en partnerschappen georganiseerd met Access-i en Pass muraille enerzijds en Event change anderzijds, om de toegankelijkheid van de Centrale (ruimtes, inhoud, bewegwijzering, ...) en onze impact op het milieu (ecodesign, duurzame voeding, milieuvriendelijke communicatie, ...) te verbeteren. De verbintenissen en doelstellingen van de Centrale op middellange termijn worden uiteengezet op een speciale webpagina: <https://centrale.brussels/nl/duurzaamheid-inclusiviteit/>

Kortom, een **globaal cultureel project in dienst van het publiek en de kunstenaars**, verrijkt door verschillende partnerschappen.

Praktische informatie

Centrale for contemporary art

Sint-Katelijneplein **45** – 1000 Brussel

Woensdag > Zondag 10:30 > 18:00

Toegankelijk voor PBM

Centrale | vitrine

Sint-Katelijnestraat **13** – 1000 Brussel

Steeds zichtbaar van in de Sint-Katelijnestraat

Bereikbaarheid

Metro: Sint-Katelijne – Beurs – De Brouckère

Trein: Centraal Station

M. info@centrale.brussels

www.centrale.brussels

Contacten pers en communicatie

Perscontact

CARACASCom

Victoire Muyle

T. +32 (0)471 81 25 58

info@caracascom.com

www.caracascom.com

Contacten communicatie

Estielle Vandeweeeghe

Communicatieverantwoordelijke

E. estelle.vandeweeeghe@brucity.be – T. +32 (0)2 279 64 86

Nicolas Pompa

Audiovisuele en digitale communicatie

E. nicolas.pompa@brucity.be – T. +32 (0)2 279 64 07

Met dank aan

Institutionele partners

Met de steun van de Federatie
Wallonië-Brussel

Culturele partners

Mediapartners

Privépartners/sponsors

#centralebrussels
@centralebrussels